

man gøre dette i det foreliggende Tilfælde, bør Hustruen ingen Tilsynsværge have. Vi kan jo drøfte Spørgsmaalet i Udvalget, men jeg kan ikke lade være med her at gøre den rent personlige Bemærkning til de meget principfaste Kvindesagsforkæmpere, som ønsker at tage den fulde Konsekvens af Princippet under alle Livets Forhold — i hvert Fald i Teorien —, at jeg er dog ikke sikker paa, at det er et fornuftigt Standpunkt at indtage, dette at søge at borttage fra Manden den naturlige Trang til at optræde beskyttende overfor Kvinden, ogsaa hvor det drejer sig om saadanne Forhold, som først vil komme til at foreligge, naar han ikke længer personlig kan være Medhjælper og Beskytter. Jeg henstiller dette til elskværdig Overvejelse, idet jeg tror, at vi heller ikke i Fremtiden vil blive fri for at støde paa disse Inkonsekvenser, som det vil være naturligt og rigtigt at tage Hensyn til. Fik vi en saadan Indrømmelse, kunde vi fremtidig blive fri for at skulle drøfte den ejendommelige Inkonsekvens, som vi altsaa stedse gør os skyldige i.

Med Hensyn til Kapitel II, som handler om de Tilfælde, hvor der ikke er Livsarvinger, skal jeg indskrænke mig til at udtale min Tilfredshed med den Affattelse, Kapitlet har faaet. Det stemmer ganske med min Opfattelse, at den efterladte Ægtefælle arver hele Formuen, naar den afdøde ikke har Fader, Moder, Søkende eller Søkendes Afkom, saaledes at Udarvingerne først kommer i Betragtning efter begge Ægtefællers Død. Ligeledes finder jeg det heldigt, at der er aabnet Adgang til, at den efterladte kan hendsidde i uskiftet Bo. De Ulemper ved Institutionen uskiftet Bo, som kan fremkomme derved, at den efterladte Ægtefælle bortgiver Formuen til egen senere Fordel, f. Eks. gennem Ægteskab, eller borttødsler Formuen, hvorved berettigede Forventninger om Arv skuffes, har man søgt at bøde paa, og jeg gaar ud fra, at vi i det kommende Udvalg vil faa Lejlighed til at drøfte disse Forhold. Forhaabentlig vil det vise sig, at man gennem Lovforslagets Bestemmelser har skabt betryggende Sikkerhed paa dette vigtige Omraade. At man har *bestrebt sig* derfor, bærer baade Lovforslaget og Bemærkningerne Vidne om. Jeg haaber, man vil kunne overbevise det kommende Udvalg om, at man paa dette — jeg gentager: meget vigtige — Omraade i Virkeligheden har naaet den Sikkerhed, som Samfundet maa ønske.

Den højtærede Justitsminister har jo ønsket Lovforslaget hurtigt gennemført, og

jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige Støtte til en hurtig Gennemførelse, idet jeg maa være enig med den højtærede Justitsminister i det ønskelige i at faa dette Lovforslag gennemført nogenlunde samtidig med den øvrige Lovgivning paa Ægteskabsomraadet, da Retsforholdene og dette Forhold maa siges at være nærbeslægtede. Jeg gaar da ud fra, at den kommende Udvalgsbehandling, for saa vidt der fra anden Side maatte være Velvillie overfor Lovforslaget, inden længe vil kunne føre til, at den højtærede Justitsminister er i Stand til at gaa til Folketinget med dette Lovforslag.

Henriette Crone: Jeg vil først rette en Tak til den højtærede Justitsminister, fordi han har fremsat dette Lovforslag saa hurtigt efter, at Kommissionen har endt sit Arbejde, og jeg haaber ligesom den ærede Ordfører for Venstre (Hauch), at dette vil være en Spore for Rigsdagen til ogsaa hurtigt at ende sit Arbejde med Lovforslaget. Jeg vil ligeledes gerne rette en Kompliment saavel til den højtærede Justitsminister som til Kommissionen for den klare, enkle Form, i hvilken Lovforslaget fremtræder uden alt for mange Henviisninger til andre Love. Dette gør, at ogsaa Ikke-Jurister er i Stand til meget hurtigt at sætte sig ind i de enkelte Paragraffers Indhold, noget, som ofte kan være vanskeligt ved Love af denne Art, der jo altid er tænkt at skulle og altid vil blive administreret af Jurister. Lovforslaget er i det store og hele enslydende med Kommissionens Forslag; der er dog foretaget nogle Ændringer, som jeg ligesom den ærede Ordfører for Venstre mener absolut har tjent til at gøre Lovforslaget klarere. Under Behandlingen af det nylig vedtagne Lovforslag om Ægteskabets Retsvirkninger har man — endda meget indgaaende — drøftet Lovforslagets Princip, og Princippet, som man den Gang fra alle Sider var enig om, er dette at komme bort fra den nuværende, særlig for Hustruen i høj Grad uretfærdige Arveret, som gælder i Henhold til bestaaende Love.

Lovforslaget er delt i 3 Kapitler, hvoraf det første omhandler Bestemmelserne om Arveretten, hvor der er Børn eller Livsarvinger, som det jo hedder i det juridiske Sprog. Hustruen faar efter Lovforslaget almindeligvis Ret til uden Samtykke fra nogen Side at hendsidde i uskiftet Bo med de fælles Livsarvinger. Almindeligvis, siger jeg, og den ærede Ordfører for Venstre var jo ogsaa inde paa Spørgsmaalet, thi der er et lille „Men“ derved, og det er dette, at Manden gennem Testa-